

Hồi Thứ Năm Mười Bốn

SINH THÚ GÌ HƠN THÚ VỀ MÀY

Liên Tuyết Kiều giữ một thái độ cực kỳ trầm tĩnh. Tuy nàng biết có người vào phòng mà vẫn ngồi yên không nháy mắt.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Cô nương đấy ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ai ngờ lại gặp oan gia.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu vậy tại hạ xin cáo từ.

Chàng vừa nói vừa trở gót.

Bỗng Liên Tuyết Kiều lên tiếng lạnh lùng:

– Hãy đứng đó!

Thượng Quan Kỳ quay lại nói:

– Cô nương đã bị trọng thương quyết nhiên không đánh được tại hạ đâu. Tại hạ vào đây không có ý cùng cô nương động thủ.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở cặp mắt sáng như sao ra cười hỏi:

– Người đã biết ta đang bị trọng thương không đánh nổi người thì người còn sợ gì nữa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nơi thôn trang nhỏ xíu này rất nhiều việc kỳ quái. Người nào cũng mặt lạnh như băng tựa hồ bị tử thần ám ảnh, chẳng khác vào nơi tổ quỷ, tuyệt không một chút sinh khí...

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Người khiếp sợ ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ khi còn theo thầy luyện võ, ở yên trong một ngôi chùa cổ. Nơi đó ít có vết chân người, một mình hiu quạnh trong gian thiền đường toàn xác chết rữa hết da thịt. Suốt ngày tại hạ làm bạn với mấy bộ xương khô hàng mấy năm trời vẫn chẳng sợ gì, thế mà vào đến chốn thôn xóm cỏn con này tuy đầy không khí rùng rợn cũng chưa thấm vào đâu, mà cô nương bảo tại hạ khiếp sợ e rằng không đúng.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói:

– Những bộ xương khô không còn huyết nhục có gì đáng sợ? Dù có ma quỷ chẳng nữa cũng chỉ là hạng quỷ chết rồi. Sợ là sợ bọn quỷ sống. Trong thôn xóm này toàn là quỷ sống, há phải như ngôi chùa cổ, chỗ người đã học nghệ trước?

Thượng Quan Kỳ rùng mình suy nghĩ về câu nói của nàng, tuy vu vơ không có gì thiết thực, song có điều bí mật như ẩn như hiện.

Thượng Quan Kỳ vốn là người thông minh dị thường, ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên tỉnh ngộ chấp tay thi lễ nói:

– Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Chàng bước từ từ lại bên giường khẽ nói:

– Tuy cô nương dùng thuốc mê làm cho tại hạ mất cả bản tính, song tại hạ không oán hận gì cô đâu.

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi nói:

– Người có giận ta thì đã sao?

Thượng Quan Kỳ thấy mặt nóng bừng đỏ lên như gấc chín, trầm ngâm một hồi lâu rồi mới nói:

– Khi đã buông con dao đồ tể xuống, người có thể thành Phật. Tuy cô nương xuất thân nơi ma quỷ...

Liên Tuyết Kiều ngắt lời:

– Người mắng ta đó phỏng? Hừ, thôi bước đi mau!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ rất muốn hết sức vì cô nương. Có điều gì cô nương sai bảo.

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên cài dây ngọc trầm lại cười nói:

– Thôn này tuy đầy không khí ma quỷ song cũng là một nơi xuân sắc. Nếu người nhất định đòi giúp ta một việc thì vẽ mây cho ta đi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Cô nương lại nói giỡn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ai nói giỡn với người? Đó là những lời phế phủ, còn tin hay không là tùy ở nơi người.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra ngoài thì lão già không biết đi đâu rồi. Chàng lập tức bước gần lại hai bước nói:

– Cô nương đang ở vào tình trạng lâm nguy đến tính mạng mà hãy còn ra vẻ phong lưu khác đời. Chẳng lẽ trên cõi đời này không còn ai giải độc cho cô nương được nữa ư?

Liên Tuyết Kiều cười lạt hỏi:

– Dường như người quan tâm đến sự sống chết của ta lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi có linh cảm rằng cuộc sống chết của cô nương có ảnh hưởng rất lớn đến tình thế trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người quá khen thế thôi, chứ cuộc sống chết của ta làm gì quan hệ đến thế?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Theo tình thế hiện nay, người biết rõ gốc gác Cổn Long Vương chỉ có một mình cô nương mà thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cái đó vị tất.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đừng ngắt lời, để cho tôi nói hết đã.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chắc người cũng biết rằng thời gian lúc này đối với ta là quý lắm. Ta chỉ muốn nghe những điều hoan lạc, không muốn nghe đến chuyện võ lâm phiền não nữa, vì ta sắp giải thoát khỏi cái thế giới này để sang thế giới khác. Trong quãng thời gian ngắn ngủi tối hậu về cuộc sống của ta, ta không muốn lo nghĩ phiền não làm gì.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Cô này có vẻ chán đời rồi”.

Nhưng chàng vẫn hỏi:

– Bây giờ biết làm thế nào cho cô nương được hoan lạc?

Liên Tuyết Kiều ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Bao nhiêu sự đau khổ trên cõi đời, cơ hồ ta phải chịu hết. Vì vậy ta có muốn hưởng thụ một chút khoái lạc cũng chẳng còn được mấy tý. Theo ta nghĩ thì sự ta đòi hỏi khoái lạc trong mấy giờ, có chi là quá đáng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại hạ không kể gì đến chuyện quá đáng, chỉ không hiểu cô nương muốn điều gì cho được khoái lạc.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Thói đời người ta lấy những chuyện đại đấng khoa bảng vàng bìa đá, tiểu đấng khoa động phòng hoa chúc làm những việc đại hoan hỉ. Ta muốn tìm một ban nhạc thử làm cô dâu chơi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nói:

– Ý kiến của cô nương thật là ngộ nghĩnh.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Bất luận là việc gì khiến cho ta được khoái lạc, ta cũng cứ làm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đáng tiếc? Bây giờ tối rồi, ở trong thôn xóm con con này tại hạ e rằng không tìm được phường nhạc.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Vậy thì thôi việc hôn lễ. Người vẽ mày cho ta. Trong suốt đời ta chưa được ai cầm bút vẽ cho mình cả.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc này tại hạ lại chưa có kinh nghiệm.

Liên Tuyết Kiều đang ngồi thẳng người, đột nhiên lão đảo mồ hôi nhỏ giọt xuống. Nàng phải cố gượng nhin đau. Vốn là người kiên cường rất mực, nàng chỉ hơi nhíu cặp mày biếc, giơ tay áo lên lau mồ hôi nói:

– Người lại gần đây một chút.

Thượng Quan Kỳ theo lời tiến thêm hai bước hỏi:

– Cô nương cần tại hạ vận khí để trợ lực mà chống cự lại thương thế không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không cần. Ta có bình thuốc người lấy ra cho ta.

Nàng vỗ vào sườn bên phải nói:

– Bình thuốc ở trong túi áo này.

Thượng Quan Kỳ nhớ câu: “Nam nữ thọ thọ bất thân” lấy làm khó nghĩ, ngần ngừ một lát rồi nói:

– Tại hạ e rằng như thế không tiện.

Liên Tuyết Kiều tức mình nói:

– Người là người quả câu nệ, không xứng đáng mặt đại trượng phu. Lấy mau đi!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: nàng nói phải lắm.

Nàng là một vị cô nương còn chẳng úy kỵ gì, mình là chàng trai sao lại còn rụt rè. Nghĩ vậy chàng thò tay móc túi Liên Tuyết Kiều lấy ra bình thuốc màu lục, hỏi:

– Có phải bình này không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng đó? Người giữ lấy nghe. Hễ gặp người nào đã thụ danh vào ký tử bạ ở Mẫn phủ, thì người cho mỗi người một viên thuốc này là có thể giải độc được đó.

Khi còn ở Mẫn phủ, Thượng Quan Kỳ đang bị thuốc mê nên không biết việc đó. Nhưng giờ thấy vẻ mặt nàng rất đau khổ, không tiện hỏi nhiều chỉ vâng lời cầm lấy.

Liên Tuyết Kiều dường như không muốn có bộ mặt đau khổ trước Thượng Quan Kỳ liền vẫy tay bảo chàng:

– Người đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Cô này tính khí quật cường, thà rằng một mình chịu đau khổ mà chết, chứ không muốn người khác giúp mình. Nhưng xem cử động của nàng đưa tặng thuốc, rõ ra con người có thiện tâm”.

Đối với nàng không thể coi như người thường được, muốn cứu nàng không cưỡng ép không xong. Thượng Quan Kỳ là người trẻ tuổi, khi chàng đã nghĩ đến việc cứu người thì không kể gì đến việc lễ giáo nữa. Đột nhiên chàng giơ tay lên điểm trúng huyệt Kiên Tĩnh Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều run lên hỏi:

– Người làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi muốn cứu cô nương.

Liên Tuyết Kiều la lên:

– Người giải khai huyết đạo cho ta mau. Người không cứu nổi ta đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù tại hạ không cứu nổi cũng thử xem.

Chàng giơ tay ra ôm lấy lưng Liên Tuyết Kiều bỗng hần nàng lên chạy đi.

Thương thế Liên Tuyết Kiều đã bộc phát, toàn thân nàng đau đớn tê nhức, vai bên phải lại bị điểm huyệt, không tài nào kháng cự được nữa. Thượng Quan Kỳ lại có sức khỏe ôm chặt, khiến nàng không nhúc nhích được. Nàng chỉ lớn tiếng chửi mắng.

Thượng Quan Kỳ đã quyết ý, nàng mắng thế nào cũng mặc, vẫn chạy nhanh như bay một mạch đến gốc cây bạch dương, lớn tiếng gọi:

– Viên đệ? Viên đệ xuống mau đi!

Viên Hiếu đang ngủ say nghe tiếng Thượng Quan Kỳ gọi choàng tỉnh dậy dụi mắt nháy ngay xuống. Gã vừa trông thấy Liên Tuyết Kiều quên cả bụng đói, giơ hai tay ra nói:

– Đại ca để tôi đỡ cô nương cho.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi vừa đưa Liên Tuyết Kiều cho Viên

Hiếu vừa nói:

– Nàng bị thương nặng lắm đó. Người phải cẩn thận nghe!

Viên Hiếu thận trọng đưa hai cánh tay lông lá ra nói:

– Đại ca cứ yên tâm, tôi xin tận lực trông nom cho cô nương.

Gã đón lấy Liên Tuyết Kiều một cách cực kỳ thận trọng, ôm nàng vào lòng với vẻ mặt vô cùng thương xót.

Thượng Quan Kỳ trông thấy tình trạng này không khỏi run lên lấm bầm: “Thảo nào gã hay o bế cô này”.

Chàng lại đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy mắt nàng hé mở nhìn mặt Viên Hiếu. Nàng khẽ chau mày tỏ ra vẫn tỉnh táo và cũng không lộ vẻ chán ghét Viên Hiếu lắm.

Thượng Quan Kỳ khẽ ho một tiếng nói:

– Viên đệ! Trong thôn trang bé nhỏ này, bầu không khí rất nguy hiểm. Dù có thực vật cũng không dám ăn. Cứ tình thế này chỉ chúng ta đành nhịn đói ra đi.

Viên Hiếu từ lúc ẵm Liên Tuyết Kiều tựa hồ được của báu thế gian rất lấy làm thỏa mãn, gã không biết đói là gì nữa, nói với Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca nói gì, em thấy đều phải cả.

Thượng Quan Kỳ vừa quay đi vừa nói:

– Chúng ta phải đi mau!

Nói xong chạy trước.

Viên Hiếu ôm Liên Tuyết Kiều rất ngay ngắn, không để chuyển động đến nàng. Thế mà gã vẫn chạy lẹ như không, theo sát Thượng Quan Kỳ.

Hai người chạy nhanh như gió, chẳng mấy chốc đã được mười mấy dặm đường. Trong lúc đang chạy, Viên Hiếu bỗng la lên:

– Đại ca ơi, đừng chạy nữa!

Thượng Quan Kỳ dừng bước hỏi:

– Sao vậy?

Viên Hiếu đáp:

– Nàng phát bệnh rồi.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thấy miệng Liên Tuyết Kiều đã ứa máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, người rũ ra trên vai Viên Hiếu. Chàng khẽ thở dài bảo:

– Thương thế nàng bộc phát rồi, mau đặt nàng xuống đất.

Viên Hiếu từ từ đặt Liên Tuyết Kiều xuống. Thượng Quan Kỳ trước tiên khai huyết Kiên Tĩnh cho nàng, rồi khẽ vỗ vào huyết huyền cơ. Chàng toan vận khí để thúc đẩy huyết mạch cho nàng, nhưng nghĩ sao lại bảo Viên Hiếu:

– Viên đệ hãy vận khí cho huyết mạch lưu thông đã rồi chúng ta sẽ tìm biện pháp cứu nàng sau.

Viên Hiếu vâng lời ấn tay vào huyết huyền cơ Liên Tuyết Kiều.

Dưới ánh sao lờ mờ, Thượng Quan Kỳ ngó thấy Viên Hiếu hai mắt ứa lệ. Đó là một triệu chứng rất đáng sợ rõ ràng. Viên Hiếu là anh chàng bản tính chất phác, không hiểu những sự nguy hiểm ở nhân gian, đã sa chân vào lưới tình ái. Đôi này thật không cân đối. Nữ lang thì mặt đẹp như hoa, tâm địa như rắn rết. Chàng trai tính tình thuần hậu mà người chẳng ra người. Đó là những điểm khác nhau một trời một vực...

Thượng Quan Kỳ cầu trời đừng để gã Viên Hiếu ngay thật bị lôi cuốn vào bể tình đầy sóng gió.

Ánh sao lập lờ khi tỏ khi mờ, chiếu xuống cánh đồng hoang vu. Ngọn gió đêm thổi lên lay động mái tóc mây của Liên Tuyết Kiều đồng thời thổi lật tà áo

Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu công lực rất thâm hậu, thúc đẩy chân khí vào mình Liên Tuyết Kiều một lúc, khiến cho nàng hồi tỉnh lại.

Gã thở phào một cái, hai tay chấp đở trước ngực, ngược mắt trông lên trời, miệng lâm râm nói những gì không biết.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở mắt ra nhìn hai người.

Thượng Quan Kỳ ngồi ôm đầu gối giữa mặt trông trời như đang suy nghĩ, còn Viên Hiếu thì đang quỳ ở trước mặt nàng chấp tay lẩm bẩm. Bức tranh hoạt họa này đối với con người vừa mới cải tử hồi sinh, gây nên một mối xúc động rất mãnh liệt.

Liên Tuyết Kiều tựa mình, giơ tay lên quết vết máu trên miệng cười hỏi:

– Anh em người đang nghĩ ngợi điều gì đó?

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu bị thanh âm Liên Tuyết Kiều kinh động, giật mình quay lại chăm chú nhìn vào mặt nàng rồi cười hỏi:

– Thương thế cô nương có đỡ không?

Liên Tuyết Kiều chống tay xuống đất, ngồi dậy nói:

– Thương thế ta vĩnh viễn không thể nào khỏi được.

Viên Hiếu nét mặt đang vui tươi, thốt nhiên trở lại buồn thiu hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca? Cô nương nói câu đó có đúng hay không?

Thượng Quan Kỳ từ từ gật đầu thở dài nói:

– Cô nương bị trúng Phụ Cốt Độc châm của Cổn Long Vương.

Viên Hiếu vội hỏi:

– Khắp trên thế gian này không còn một ai cứu được cô nương nữa ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cái đó không thể biết được.

Viên Hiếu gãi tai không ngớt, hỏi:

– Sư phụ thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sư phụ là người kiến thức bao quát, kỹ nghệ tuyệt luân. Còn người có chữa được Phụ cốt độc châm của Cổn Long Vương hay không ta không dám quyết đoán.

Viên Hiếu nhảy lên nói:

– Đại ca trông coi cho cô nương, cũng như lúc má má em trông coi cho đại ca, để em đi kiếm sư phụ đến cứu cô nương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư phụ hành tung vô định, biết đâu mà tìm?

Bỗng thấy tiếng Viên Hiếu chạy đã khá xa, nói vọng lại:

– Đại ca cứ trông coi cẩn thận cô nương.

Tiếng gã như mũi tên bắn lại, thoáng cái bóng người đã mất hút.

Dưới ánh sao thắm đậm, ngọn gió đồng nội thê lương hiu hắt thổi chỉ còn lại hai người là Thượng Quan Kỳ và Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Gã anh em với người này thực là một con người nhiệt tâm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã có thiên tính thuần hậu, coi sự đau khổ của cô nương cũng như chính mình gã phải đau khổ vậy.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là lòng nhiệt thành của gã cũng uổng mà thôi. Vì trên cái cõi đời này ngoài nghĩa phụ ta, không còn người thứ hai nào chữa được thương thế cho ta.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã đi chuyến này chẳng biết bao giờ mới trở lại. Tôi thổi khúc tiêu này để cô nương giải muộn.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ta không ngờ người lại hiểu cả âm luật nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi thổi còn kém lắm, xin cô nương chớ cười.

Chàng rút trong ngực ra một ống tiêu ngắn rồi nói tiếp:

– Thật tình tôi thối chưa ra gì, cô nương nghe tạm vậy.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn xung quanh hai vòng, nói:

– Khoan đã! Người hãy đỡ ta vào bụi cỏ rậm rồi hãy thối.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta tìm cách hủy mình làm cho độc chất của nghĩa phụ ta bộc phát trước kỳ hạn. Cứ tình hình này ta tưởng rằng chết đến nơi rồi. Ta để người thối xong khúc tiêu được thấy ta đang say đắm nghe tiêu mà chết trong bụi cỏ rậm.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi:

– Tình hình nghiêm trọng đến thế ư?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trời ơi! Đã đến lúc này ta còn gặt người làm gì?

Thượng Quan Kỳ theo lời, ôm Liên Tuyết Kiều chạy vào đám cỏ rậm rạp đặt nàng xuống khẽ nói:

– Tại hạ cũng đã trải qua nhiều cơn nguy hiểm chết người, tưởng chẳng kém gì cô nương bị thương lúc này. Nghĩa phụ của cô nương là Cổn Long Vương đánh tại hạ một chưởng rớt xuống vực sâu trăm trượng giữa chốn rừng núi hoang vu, không có vết chân người. Ấy thế mà nhờ ý chí kiên cường cầu sống đã qua được cơn nguy hiểm.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Cô nương hãy gắng gượng phấn đấu với thần chết, ít ra là chờ cho Viện đệ về đây.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Gã nửa người nửa vượn ấy à? Gã thật là người tốt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ phát giác một việc, nói ra cô nương đừng giận.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người cứ nói đi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Viên đệ mền cô lắm.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Tiếc rằng ta chết đến nơi rồi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tâm địa gã trung hậu, một dạ chân thành. Nếu gã không được nhìn mặt cô nương lần cuối cùng, tất gã ôm một mối hận ngàn thu. Rồi suốt đời gã không còn gì là lạc thú nữa.

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười thê lương nói:

– Ta cũng muốn hỏi người một điều.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Điều chi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người có yêu ta không?

Thượng Quan Kỳ không ngờ nàng hỏi thẳng câu đó ngẩn người ra một lúc rồi đáp:

– Dung nhan cô nương tuyệt đẹp. Đã là trai ai chả say mê, chẳng cứ gì tại hạ... Có điều...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Có điều người không yêu ta lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Theo ý tại hạ thì cô nương nặng bề sát khí, tính nết không thuần. Nếu cô nương nhuần nhã lại thì thật là mười phần vẹn mười.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người nịnh ta rồi!

Thượng Quan Kỳ tay cầm đoản tiêu nói:

– Tại hạ thổi tiêu để cô nương nghe đây.

Rồi chàng bắt đầu thổi. Tiếng tiêu réo rất nổi lên. Ban đầu điệu sáo còn trầm, rồi dần dần lên giọng, khác nào mùa xuân về với thế gian, hoa cỏ đua tươi, nhựa sống tràn trề.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ bị tiếng tiêu kích động ý chí muốn sống, bất giác vận động chân khí kháng cự thương thế.

Thượng Quan Kỳ thổi tiêu luồng hơi giữa chưa được thuần thực, chỉ thổi được một hồi lại phải dừng lại để lấy hơi.

Liên Tuyết Kiều thều thào hỏi:

– Người thổi khúc gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Khúc này không có tên.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiếng sáo của người khiến người nghe rất xúc động, chẳng lẽ cứ thổi bữa mà thành điệu?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Giả tử biết phổ vào khúc nhạc đường hoàng, có lẽ lại không xúc động lòng người mấy.

Liên Tuyết Kiều thở dài nói:

– Ta yêu cầu người một việc có được chăng?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu khả năng của tôi có thể đạt được, thì bất luận điều gì tôi cũng không từ chối. Cô nương cứ nói đi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta muốn người đừng thổi tiêu nữa, vì nghe tiếng tiêu của người khiến trong người đầy đầy nhựa sống, lại làm cho tâm thần ta bối rối sinh lòng quyến luyến sâu xa cõi nhân thế này. Ta biết rằng mình sắp chết đến nơi rồi, dù có chí muốn sống cũng không được nữa, chỉ tổ kéo dài sự đau đớn cho mình. Ta muốn được yên tĩnh trong thời gian ngắn ngủi lúc lâm chung.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu cất ống tiêu đi hỏi:

– Cô nương theo Cổn Long Vương bấy lâu, chẳng lẽ không có cánh nào giải độc được ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tại nơi hoang dã này, nghĩa phụ đã phái người đem thuốc đến cho ta giải độc nhưng ta cự tuyệt rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao vậy? Cô nương đã quay về đường thiện, sao lại coi rẻ mạng sống mình như thế?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Phải rồi! Người tưởng ta nói gạt người ư?

Nàng ngửa mặt trông trời cười khanh khách nói tiếp:

– Nếu Cổn Long Vương dễ bị người gạt như vậy thì làm nên bá chủ, cầm đầu bao nhiêu tay cừu địch đại đạo thế nào được?

Thượng Quan Kỳ muốn nói mấy câu an ủi, nhưng thấy nàng không còn chút sinh lực nào nữa dù có an ủi cũng bằng thừa. Chàng khẽ hắng giọng rồi nói:

– Theo lời cô nương thì nhất định là cô nương chịu chết rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người ta bất luận là ai đứng trước tử thần cũng có đôi phần khiếp sợ, nhưng ta lúc này thấy mình bình tĩnh lắm, không thấy đau khổ về cái chết chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc sinh tử trong đời người chỉ có sớm muộn mà thôi. Khi đã nhận thức như vậy thì cái chết cũng không đủ sợ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Từ lúc ta biết đời đến giờ, chẳng lúc nào là không sống trong tình trạng rùng rợn, sống được lúc nào hay lúc ấy hoàn cảnh nào cũng có thể đưa vào đất chết. Tuy ta còn nhỏ tuổi mà đã trải không biết bao nhiêu hoạn nạn kinh khủng rồi.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng dậy nói:

– Cô nương nằm nghỉ đi! Tôi hi vọng cô mạnh dạn, kéo dài đời sống cho đến lúc Viên đệ về để gã nhìn mặt cô nương lần cuối cùng.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ta tin rằng sau khi ta chết rồi, em người nhất định sẽ cố gắng sửa sang ngôi mộ cho ta rất mỹ quan.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi lại lo lắng gã sẽ chết theo cô.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Em người trung hậu như vậy, ta rất tiếc rằng không có phước để mà hưởng thụ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi chỉ mong gã về sớm để được nói với cô mấy câu..

Chàng vừa nói vừa từ từ bước đi ra xa hơn một trượng rồi quay lại dặn:

– Cô yên tâm nằm nghỉ, tôi ở ngoài này canh gác cho.

Liên Tuyết Kiều ngồi chờ lâu không thấy Viên Hiếu trở về thì nghĩ thầm: “Tội nghiệp cho Viên đệ. Tâm địa gã rất trung hậu. Hành tung sư phụ bất định e rằng gã cố tìm cho bằng được, nhưng mờ mịt biết đâu mà tìm. Đừng nói Liên Tuyết Kiều bị trọng thương nguy đến nơi rồi, mà ngay mình chưa chắc đã ngồi đây chờ mãi được”.

Thượng Quan Kỳ còn đương nghĩ ngợi liên miên, bỗng nghe có tiếng chân người, rồi thấy có thanh âm vọng lại. Chàng liền nấp vào bụi cỏ để nghe ngóng.

Một đại hán tiếng nói ồm ồm:

– Phen này nếu thành công thì những tay cao thủ võ lâm bị mắc lưới hết.

Lại thấy tiếng một người khác thở dài nói:

– Tôi không tin rằng những tay cao thủ khắp thiên hạ đều bị dẫn dụ vào trong cánh đồng hoang đó.

Tiếng người sau chàng nghe rất quen tai nhưng chưa nghĩ ra ai.

Giọng nói ồm ồm lại tiếp:

– Chuyến này không những điều động Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn vị hầu gia mà cả những tay cao thủ trong Vương phủ cũng tham dự vào cuộc đại chiến này.

Nếu Vương gia không nắm chắc được phần thắng, quyết không có cuộc làm nhục sức biết bao nhiêu thuộc hạ. Vương gia trước nay vốn là người cẩn thận, chưa chịu thất bại lần nào.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu, quả nhiên nhớ ra người nói vừa nãy chính là Đổ Thiên Ngạc, người bạn kết giao tại Mẫn phủ.

Tiếng chân bước mỗi lúc một gần, chàng trông rõ bóng hai người sánh vai đi tới đều mặc áo đen. Người bên phải chính là Đổ Thiên Ngạc, người bên trái là một đại hán thân thể cao lớn.

Giữa lúc Thượng Quan Kỳ ngó trộm hai người thì dường như chàng cũng bị họ phát giác, đều dừng bước lại. Đại hán bên trái gằn giọng quát hỏi:

– Ai?

Rồi tung mình nhảy tới.

Thượng Quan Kỳ ngẫm đề khí bít những huyết đạo lại và ngưng thở vì chàng biết Cổn Long Vương chuyên dùng thuốc độc, nên phải đề phòng rất cẩn thận.

Đổ Thiên Ngạc cũng nhảy theo sau đại hán. Y vừa trông thấy đã biết ngay là Thượng Quan Kỳ, bất giác buột miệng la lên một tiếng kinh ngạc.

Đại hán đã rút thanh quỷ đầu đao ở sau lưng ra chuẩn bị động thủ bỗng nghe tiếng la của Đổ Thiên Ngạc quay lại hỏi:

– Anh biết gã ư?

Đổ Thiên Ngạc nói:

– Trông gã giống như một người anh em trong bọn ta.

Y chưa biết Thượng Quan Kỳ đã được giải độc tưởng chàng vẫn còn mê mờ mịt, lạc lõng đến đây.

Đại hán chau mày nói:

– Bất luận là ai, chúng ta cũng không thể để gã sống được.

Ngừng một lát đại hán nói tiếp:

– Bây giờ làm thế này: Anh điểm vào á huyết gã rồi chặt tay gã đi, thế là miệng không nói được, tay không vạch được, rồi tha chết cho gã.

Đổ Thiên Ngạc nói:

– Chặt hai tay, điểm á huyết thì thà rằng giết đi để gã đỡ phải đau đớn.

Đại hán ngạc nhiên quay lại nhìn Thiên Ngạc hỏi:

– Anh gia nhập đội thị vệ áo đen trong vương phủ đã được bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu đệ mới gia nhập.

Đại hán nói:

– Dường như anh có dụng ý vì tư tình mà bỏ việc công. Nếu Vương gia biết ra tất sẽ bị xử trọng hình đó.

Đỗ Thiên Ngạc cười gằn nói:

– Nếu vậy thì ta phải giết người đi để bịt miệng.

o O o